

IHMINEN MAAN PÄÄLLÄ

Pekka Ervastin esitelmä 21.2.1932

Paavali, jolla toistimme viime esitelmän lopulla erään säkeen Efesolaiskirjeestä, missä säkeessä hän puhuu parista enkelijärjestöstä, on toisessa kohdassa muutamassa säkeessä – kirjeessä Kolossalaisille – myöskin kosketellut tätä samaa kysymystä enkelijärjestöistä. Niissä säkeissä hän sanoo seuraavasti:

”Ilolla kiittäen Isää, joka on tehnyt teidät soveliaiksi olemaan osalliset pyhien perinnöstä valossa, ja joka on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakastetun poikansa valtakuntaan. Hänessä meillä on lunastus, syntien anteeksi saaminen, ja hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa syntynyt. Sillä hänessä luotiin kaikki, mikä on taivaissa ja mikä maan päällä, näkyväiset ja näkymättömät, olivatpa ne valtaistuimia tai herrauksia, hallituksia tai valtoja, kaikki on luotu hänen kauttaan ja häneen; ja hän on ennen kaikkea ja hänessä pysyy kaikki voimassa.“

Nämä ovat sängen sisältörikkaita säkeitä. Niissä itse asiassa kuvastuu se käsitys enkelijärjestöistä ja Jumalasta, Logoksesta, jota olemme tässä koettaneet esittää ja minun tekee mieleni nyt lyhyesti mainita kantani ja tehdä selkoa näkemyksestäni tässä suhteessa. Sentähden tahdon piirtää taululle uudestaan vielä scheman näistä enkelijärjestöistä ja myöskin Logoksesta aivan Absoluutista lähtien.

- I Logos – Isä-Äiti
II Poika – Kosmillinen Kristus
III Pyhä Henki

Absoluutiksi nimitämme sitä jumaluutta, sitä elämän alkua, mikä on kaiken takana ja mistä emme voi päästä selville sen enempää, kuin mitä me ymmärrämme ilmennyttä; tiedämme vaan, että siihen uppoutuvat kaikki vastakohtat, että se on se ainoa elämä, joka on kaiken takana. Hyvä ja paha – kaikki ne uppoutuvat tähän äärettömyyteen, jota voimme nimittää Jumalaksi, kunhan vain muistamme, että me emme ole Jumalaa suurempia ja emme voi määritellä sitä. On varovaisinta käyttää tästä Absoluutista pronominia ”se”. Sillä tavalla ovat viisaat aina tehneet, sillä jos nimitämme sitä suvullisella nimityksellä, on se määritelmä, ja se on väärinkäsitys. Mutta jos nyt ajattelemme tätä Absoluuttia kaiken ilmennyksen takana olevana, niin sitten on meidän muistettava, että tämän Absoluutin ensimmäisenä ja ikuisena ilmennyksenä on se, jota H. P. B. Salaisessa Opissa nimittää ensimmäiseksi universaaliseksi eli yleismaailmalliseksi Logokseksi. Logos käytetään nyt monessa asteessa, mutta Absoluutin ylä- tai alapuolella – kuinka sitä ilmennystä ajattelee. Usein sanotaan jumaluutta kaiken syvyyden syvyydeksi, tyhjiydeksi, josta valo nousee; samoin kuin voimme ajatella jumaluutta kaikista korkeimmaksi ja ilmennykseksi, joka putoaa alaspäin. Kaikki nämä ovat asioita, jotka antavat vain symbolisen kuvan. Jos Absoluutti on ympyrä, aloitamme silloin ensimmäisestä. Sitä me tavallisesti nimitämme Isäksi, myöskin voimme nimittää sitä Isä-Äidiksi. On muistettava, että se sisällyttää kaikki vastakohtat itseensä, on kaiken olemisen alkujuuri, on ikuinen ilmenemisen mahdol-

lisuus, mikä on Absoluutissa olemassa. Se on hengen ja aineen ilmenemätön yhteys vielä, Isä-Äiti, henki-aine ja yleensä kaiken vastakohdan mahdollisuudet. Tätä ensimmäistä Logosta, maailmankaikkeuden ensimmäistä suurta Logosta, sitä käsittääkseni voimme nimittää Isäksi tai Äidiksi. Joka tapauksessa, kun Jeesus Kristus puhui Isästä, hän tarkoitti tätä ääretöntä elämän alkua, ja sitä ei ilmennä mikään Poika – toinen Logos, joka on Poika – tai jos tahtoo Poika-Tytär; mutta Poika on selvyiden vuoksi parempi, ja sitä on yleensä käytetty, sillä jos tahdomme tehdä hengen ja aineen välillä jotain eroa ja henkeä ajatella tajuntana ja ainetta tämän tajunnan käytettävänä olevana taikavoimana, joka itsessään piilee Absoluutissa ja on tämän ensimmäisen Logoksen toinen puoli, niin silloin me voimme nimittää tajuntaa maskuliinisella nimityksellä, ja ihmeellistä taikavoimaa, jota nimitämme Äidiksi, majaksi, materiaksi . . . voimme ajatella feminisenä. Tavallisesti on niin tehty kaikissa teologioissa ja mytologioissa. Sentähden on toisen Logoksen nimityksenä Poika ja kolmannen Logoksen nimityksenä Pyhä Henki, josta H. P. B. sanoo Salaisessa Opissa, että sitä on sanottu feminiseksi, sillä Pyhä Henki boänteeraa ainetta. Isä-Äiti on ilmenemätön henki-aine. Tällä Pyhän Hengen nimityksellä on tahdottu sanoa, että ei se aine ole mitään halveksittavaa ainetta. Se aine, joka piilee Jumalassa on Pyhä Henki, ihmeellinen taikavoima, jota ilman ei mitään voisi syntyä. Mutta se, jonka kautta kaikki syntyy ja joka kaikki ylläpitää, on tämä Poika, tajunta eli varsinainen henki. Ja mikä se on nyt tämä Poika? Nyt olemme aina koettaneet selittää ja Paavali sanoo tässä siteeraamassamme säkeessä: "Poika on näkymättömän Jumalan kuva". Niin versio vulgatassa sanotaan "imago Dei invisibilis". Ja me olemme aina koettaneet selittää, että Poika, jota myöskin nimitämme kosmilliseksi Kristukseksi, on Isä-Äidissä piilevä täydellisyyden kuva, siis kuva itse

Isä-Äidin täydellisyydestä. Ja Poika eli täydellisyyden kuva on ijankaikkista olemista -----, jonka kautta kaikki syntyy ja on olemassa, sillä se on tuo kuva, joka pitää kaiken koossa ja antaa normin ja mallin. Kun ajattelemme esimerkiksi maalaria, joka maalaa – ei esim. mitään maisemaa luonnon mukaan – vaan kuvaa, jonka hän hengessään näkee, hän on itse kuin Isän asemassa tähän kuvaan, ja sitten alkaa hänen Pyhän Hengen toimintansa, kun hän alkaa maalata sitä kankaalle. Tämä on heikko vertauskuva siitä, mikä on kaikkeudessa olemassa. – Pyhä Henki on luova toiminta ja sentähden Pyhä Henki käsittää sitten itse ilmenneessä maailmassa kaikki nämä luovat järjestöt, kaikki nämä enkelijärjestöt. Kaikki ne joka ikisessä työssä eli maailman luomisessa heräävät menneisyydestä mukaan tulleina. Ne ovat menneisyydessä kehittyneet, ja kun uusi maailma syntyy, silloin kaikki, jotka ovat vanhaa menneisyyttä, tulevat mukaan ja suorittavat Pyhän Hengen osan tässä maailman näyttämöllä. Mutta nyt ei meidän pidä ajatella kuin omaa aurinkokuntamme, että se on tämä ensimmäinen, toinen ja kolmas Logos, joka luo. Pitää ymmärtää, ettemme tiedä, kuinka pitkä matka on meidän aurinkokuntamme Logoksesta tähän universaaliseen Logokseen. On liian yliluonnollista ja uskallettua määritellä, kuinka pitkä matka on manifestatsioonista itse ensimmäiseen universaaliseen Logokseen ja Absoluuttiin. Mutta sen on tärkeämpää tietää, että kaikki elävät voimat, kaikki enkelit meidänkin aurinkokunnassamme ovat joka tapauksessa suoranaisessa yhteydessä, sanoisinko inspiraationiyhteydessä, universaaliseen Logokseen, sillä ihminenkin, kuin Jeesus Kristus, voi kääntää katseensa tähän universaaliseen Logokseen saakka ja aavistaa Absoluuttia takana; vaikka ei voi tietenkään astua siihen ilman muuta kaikkien meidän aurinkokuntamme yläpuolella olevien järjestöjen läpi. Mutta hän voi hengessään aavistaa ja olla yhteydessä suuren maail-

mankaikkeuden Jumalan kanssa. Mutta hän on ihminen; niinkuin kaikki elävät olennot, kuin kaikki enkelit, hän on Isästä Jumalasta, tästä ensimmäisestä Logos-mysteriosta, ensimmäisestä universaalisesta Logoksesta, Isä-Äidistä syntynyt Jumalan Poika. Sillä tässä universaalisessa Logoksessa on Poika sama, kuin kosmillinen Kristus, ja se merkitsee toiselta puolen – se säteilevä, hohtava täydellisyyden kuva, mikä on Isä-Äidin tajunnassa ja joka on elävä Jumala. Kosmillinen Kristus on osaksi tämä säteilevän hohtava synteettinen kuva – sillä ei ole mitään muotoa –, mutta se on toiselta puolen myöskin kaikki syntyneet ja syntymättömät, ijankaikkisuudessa yhä syntyvät monaadit – niinkuin sanomme –, siis yksilölliset henget, meidän, ihmisten sisimmät henget, joka meissä on Jumalan Poika. Jokaisen ihmisen, enkelin sisin itse on monaadi eli yksiö tässä kosmillisessa Kristuksessa. Sillä tavalla meillä on juuremme Jumalassa. Emme ole syntyneet millään tavalla alemmista olennoista. Jos joku sanoisi meille, että se on tämä meidän aurinkokuntamme Logos, ja käsittäisi personallisesti sitä jollakin tavalla, joka on synnyttänyt meidät, se olisi erehdyttävää. Emme ole syntyneet mistään alemmasta voimasta tässä luomakunnassa. Olemme syntyneet kuin kaikki elävät olennot itse suuren äärettömän Isä-Äidin helmasta. Siinä on meidän henkemme syntynyt ja se tekee meidät myöskin veljiksi, sisariksi kaikkien elävien olentojen, enkelien kanssa. Ei ole niin korkeata olentoa universaalisen Logoksen alapuolella, joka ei olisi meidän vertaisemme. – Hän on äärettömän paljon vanhempi kuin me, mutta ei lue itseään meidän luojaksemme; vaan kaikki ilmenneet jumalat ovat meidän veljiämme ja vertaisiamme. Mutta se yksi on kaikkien takana. Kaikilla on sama ihmeellinen Isä-Äiti Jumalassa. Siis voimme sanoa tämän kosmillisen Kristuksen olevan kaikkien elävien olentojen monaadit, ja meidän täytyy ymmärtää, että

nämä monaadit eivät ole kerta kaikkiaan luodut, vaan että ne ovat ikuisesti syntymässä; siinä universaalisessa Isä-Äidissä ei luominen ole alkanut eikä loppu – synnyttäminen. Ikuisesti luultavasti syntyy uusia monaadeja – tai, koska ei ole aikaa, voimme sanoa, että ikuisesti on olemassa, mutta ääretön määrä monaadeja. – Emme voi Isä-Äitiäkään ymmärtää; se on se ”sana, joka on Jumalan luona ja joka on Jumala“. Emme voi sitäkään ymmärtää. Se on ikuinen luominen ja syntyminen, ja joka luo täydellisyyskuvan, Pojan, jonka majamuoto, taikavoimainen muoto on ikuisuudessa ja äärettömyydessä alati syntyvät monaadit – aivan matemaattiseltakin kannalta, joka käy kaiken meidän matemaattisen järkemme yläpuolelle. – (Sitten vedämme viivan, joka merkitsee, ettemme tiedä kuinka monta porrasta on meidän aurinkokuntaamme.)

I Logos	– Isä-Äiti *
II Poika	– Kosmillinen Kristus
III Pyhä Henki	

Meidän omassa aurinkokunnassamme on meillä ensin tämä Logos – Isä, Poika, Pyhä Henki –, ja se on meidän aurinkokuntamme Logos, Isä-Äiti ensin tietysti ja tämä Isä-Äiti (jotka merkitsen tähdellä *) on se olentojen joukko, jotka tässä aurinkokunnassamme ovat Logos. Sillä muistakaamme, koska tässä alempana on Pyhä Henki ja sitten kaikki ne, jotka voivat ilmetä, merkitsee se okkultisesti, että on suuri enkelijoukko. Emme voi kuvata, kuinka monta eri joukkoa siinä on. Mutta se on – niinkuin H. P. B. sanoo – kollektiivinen olentojoukko, jotka ovat niin korkeita, että ne voivat tässä meidän aurinkokunnassamme muodostaa Logoksen. – Toisena Logoksena tässä meidän aurinkokunnassamme on se kuva siitä täydelli-

syydestä, universaalisesta, kosmillisesta Kristuksesta, mikä meidän Isä-Äiti-Logoksella saattaa olla. Me emme ole välittömässä tekemisessä sen kanssa, joka ei merkitse, etteikö tämä meidän kosminen Kristuksemme olisi yhteydessä tuohon universaaliseen Kristukseen. Se on kuin joku puoli tuosta universaalisesta, kosmillisesta Kristuksesta, ja se on tehty meidän maailmankaikkeutemme Jumalan kuvaksi. Sanomme, että meidän kosminen Kristuksemme on Adam Kadmon, ensimmäinen ihminen, niinkuin Jeesus Kristus sanoo – esikoinen monista veljistä. Ja se sopii tavallaan itse Logokseen meidän aurinkokunnassamme. Hän on täydellinen ihminen. Tämä meidän aurinkokuntamme luo siis täydellisen ihmisen. Me emme voi tietää mitään noista toisista aurinkokunnista. Kun näemme tuon linnunradan ja näemme äärettömästi kiintotähtiä, ymmärrämme, että nuo kiintotähdet ovat aurinkoja, ja planeetoilla siellä asustaa joitakin olentojakin – niinkuin tähtitiede selittää. Ja ymmärrämme, että tässä tässäkin universumissa, minkä havaitsemme tällä planeetalla, on ääretön joukko aurinkokuntia ja eläviä olentoja. Emme voi tietää, mikä on se suunnitelma, minkä mukaan tuo aurinkokunta toimii ja mitä täyttämään se on luotu. On turhaa spekuloida semmoista. Ymmärrämme, kun elämä tässä meidän maapallollamme on niin rikas ja moninainen, ei elämän tarvitse käyttää näitä muotoja noissa aurinkokunnissa. Elämä voi käyttää mitä muotoja tahansa. Joka tapauksessa voimme käsittää, että meidän aurinkokuntamme täydellisyysihanne on täydellinen ihminen, ja se täydellinen ihminen on se kuva tuosta universaalisesta, kosmillisesta Kristuksesta, mikä on meidän aurinkokuntamme Isä-Äidillä, eli kosmillisella Kristuksella. Ja sitten on Pyhä Henki ja se on siis kaikki vanha viisaus, totuuden tieto, kaikki vanha kyky, mikä on meidän Isä-Äiti-Logoksella, mikä sillä on mukaan tuotuna; kaikki elävät olennot, jotka seuraavat

meidän aurinkokuntamme Isä-Äitiä, Logosta. Kaikki korkeat enkelijärjestöt seuraavat meidän aurinkokuntamme Logosta astuessaan mukaan näyttämölle, kun meidän Isä-Äitimme on ensin tajunnassaan nähnyt täydellisen ihmisen, sen täydellisyyskuvan, jota me nimitämme täydelliseksi ihmiseksi. Sillä kun kuuluu käsky: nyt toimintaan! – silloin heräävät kaikki menneisyydestä tähän Logokseen kuuluvat järjestöt heräävät kaikki menneisyydestä tähän Logokseen kuuluvat järjestöt mukaan, ja ne, jotka silloin heräävät, niitä nimitetään yhdellä nimellä Pyhäksi Hengeksi tässä aurinkokunnassa ja ne, nämä kaikki enkelijärjestöt heräävät. Ja me ihmiset olemme henkiolentoja Jumalan Poikina, Logoksina tässä kosmisessa Kristuksessa. Älkäämme ajatelko silloin, että me olisimme parempia todellisuudessa ja syntymme puolesta kuin mitä nämä enkelijärjestöt. Meidän täytyy ymmärtää, että nämä enkelijärjestöt on kokoonpantu niistä, joiden henki on kosmisesta Kristuksesta, mutta se ei tullut elämään tässä aurinkokunnassa, eikä kuulu välttämättä tähän kosmiseen Kristukseen; mutta ne ovat tulleet tämän meidän Logoksen jo edellisenä ilmennyksenä, tai jollei tässä, niin jonkun toisen Logoksen mukana ovat olleet silloin kosmisen Kristuksen ruumiina. Meidän on tämä muistettava, että kaikki enkelijärjestöt, tietysti ovat myöskin olentoja, joissa kosminen Kristus on elävä; se vaikuttaa heissä. Mutta tässä aurinkokunnassa he ovat nyt toiminnassa ja ovat siis Pyhänä Henkenä – ja mahdollisesti muutkin. Mutta me muodostamme tässä aurinkokunnassa kosmisen Kristuksen ja olemme erikoisessa asemassa. Kaikki enkelijärjestöt palvelevat meitä, niitä, jotka kuuluvat kosmisen Kristuksen ruumiiseen tässä aurinkokunnassa. Ne auttavat ja palvelevat meitä kaikkia – niinkuin aina, kun jokin olento on kehittynyt minuutensa kautta enkeliksi; silloin hän alkaa palvella niin sanottua alemmaa maailmaa, ja sillä tavalla

hän itse kehittyi samalla. Ennen kuin me tulemme ihmisiksi, meidän silloin olemme pakotettuja palvelemaan, aivan kuin antamaan itsemme luonnonvoimien ja elävien olentojen käytettäväksi, niinkuin me syömme kasvikuntaa ja käytämme kiveä. Kaikki alapuolella ihmistä ovat pakotetut palvelemaan. Ihminen on siinä asemassa, että hän oppii palvelemaan. Niin kauan kuin me emme osaa palvella, olemme puoliksi inhimillisyydessä. Jos me emme tahdo palvella, olemme silloin eläimiä. Vasta sitten, kun olemme oppineet palvelemaan, alkaa meidän inhimillinen kehityksemme täydellisyyttä kohti. Ja kun sitten olemme tulleet enkeleiksi, saamme tulevissa ilmennyksissä palvella. Tietysti meidän elämämme ei ole enää niin vaikeata, kuin inhimillinen elämämme nyt on. Ei voi olla enää semmoisia hankaluuksia, ristiriitoja ja vaikeuksia, mutta palvelemme rakkaudessa. Osaamme kyllä surra ja kärsiä ja kantaa taakkoja, mutta valaa ikuista iloa ja rauhaa kaikkeen mukaan.

Muistattehan näiden kaikkien enkelijärjestöjen nimet:

I Serafim,	rakkauden herrat; ovat oppineet täydellisesti rakastamaan
II Kherubim,	harmonian herrat
III Thronoi,	valtaistuimet
IV Kyriotetes,	herraudet
V Dynameis,	(virtutes), voimat, hyveet
VI Eksousiai,	vallat
VII Arkhai,	ruhtinaat
VIII Arkhangeloi,	on suomennettu ylienkelit, voi myös olla pääenkelit
IX Angeloi,	eli enkeli, jumalallinen sanansaattaja.

Nyt – kuten muistamme – siinä Paavalin lauseessa, joka luettiin viime esitelmän lopussa (Efesolaiskirjeestä), sanotaan nimenomaan, että ”– – meidän taistelumme ei ole taistelua verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan ja valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanhallitsijoita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa“. Ne tarkoittavat kaikki kyllä enkeleitä. Ei hän voi tarkoittaa maallisia hallituksia maan päällä, kuninkaita ja presidenttejä, kun hän sanoo nimenomaan ”– – meidän taistelumme ei ole taistelua verta ja lihaa vastaan“. Mutta hän tarkoittaa, niin kuin hän seuraavissa sanoissa selittää: ”niitä hallitsijoita vastaan, jotka ovat avaruudessa, tässä näkymättömyydessä“, ja hän nimenomaan mainitsee: ”hallituksia vastaan, valtoja vastaan“. Ne sanat, jotka hän siinä käyttää, ovat kreikaksi juuri nuo sanat: Arkhai ja Eksousiai. Ja sitten: ”pimeydessä hallitsevia maailmanhallitsijoita vastaan“. Kreikkalaiset sanat ovat: _____ ja se on latinankielessä käännetty: _____, tämän pimeyden maailman mahtavia ja hallitsijoita vastaan – niitä vastaan siis, jotka vallitsevat ja ohjaavat oloja tässä pimeyden maailmassa. Tällä Paavali tarkoittaa tietysti niitä ilmanvallan hallitsijoita, joista hän muualla puhuu, – niitä, jotka pitävät valtaa käsissään vielä tässä meidän planeetallamme ja jotka ovat erilaisia enkeliolentoja – joista kohta puhutaan. Ja nimenomaan hän vielä sanoo: ”pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa“.

Tämä Paavalin lause on sängen kiintoisa ja hyvin sisältörikas, sentähden että siinä myöskin kuvastuu ruusu-ristiläinen elämänymmärrys. Kun suomeksi sanotaan: ”meidän taistelumme ei ole taistelua verta ja lihaa vastaan“ – latinaksi on paremmin käännetty: _____, meille ei kuulu taistelu lihaa ja verta vastaan; meille, jotka tahdomme kulkea Jeesuksen Kristuksen jäljessä; me emme saa taistella ja meille ei kuulu

taistelu lihaa ja verta vastaan; emme voi ryhtyä mihinkään veritekoihin; meille jotka tahdomme seurata Jeesus Kristusta, kuuluu kärsimys, me kärsimme maailman pahuutta; jos meidät ripustetaan ristinpuulle, kuuluu se meille. – Meille ei kuulu taistelu lihaa ja verta vastaan – se on kuvaavasti sanottu –, mutta meille kuuluu taistelu näitä enkeliolentoja vastaan. Tämä on kuin probleemi, kysymysmerkki. Pitääkö meidän taistella noita henkiolentoja vastaan, jotka ovat juuri meidän auttajiamme, jotka ovat niitä, jotka tekevät meidän elämämme, koko olemassaolon, mahdolliseksi? Ilman niiden suurta uhrityötä emme seisoi, istuisi tässä, emmekä olisi olemassa. Niitäkö vastaan meidän pitää taistella? – Silloin meidän on ymmärrettävä, että niin se kuitenkin on. Vaikka, kun ei ole kysymys taistelusta verta ja lihaa vastaan, ei se taistelu voi olla mitään semmoista veristä miekan heiluttamista silloin, mitään semmoista väkivallan käyttämistä, vaan se on henkistä taistelua ja henkistä voittamista. Oikea henkinen taistelu on voittamista. Ja me ymmärrämme tämän, kun ajattelemme, että me itse tässä aurinkokunnassa edustamme kosmista Kristusta, Poikaa; olemme toisena Logoksena. Edustamme siis henkeä, tajuntaa, jonka tehtävänä on hallita ainetta ja voittaa se ihmeellinen taikavoima, joka muuten – jos se ei ole meidän käsissämme – tekee mitä vaan meistä. Meidän täytyy oppia voittamaan tuo luova voima, jotta voisimme käyttää sitä Isä-Jumalan tahdon mukaisesti. Se luova voima, jonka meidän tulee voittaa, on juuri tämä Pyhä Henki; jotta voisimme sitten täydellisesti nousta ja toteuttaa Isä-Äidin tahtoa. Pyhä Henki on tässä meidän aurinkokunnassamme näiden kaikkien enkeliolentojen edustama. Ne edustavat siis luovaa voimaa, aineen salaisuutta. Kyllä he ovat yhtä korkeita olentoja kuin me. Siitä ei ole kysymys; vaan siitä on kysymys, että he palvellessaan meitä, herättääkseen meissä Pyhän Hengen voiman, auttavat meitä

sillä tavalla, että edustavat luovaa voimaa tässä meidän aurinkokunnassamme.

Tässä graafillisessa taulussa meidän paikkamme on kaikkien yläpuolella – niinkuin Salaisessa Opissa sanotaan yhtämittaa: ”ihminen on enkelien yläpuolella“ –; tämä merkitsee, että tässä meidän aurinkokunnassamme nyt. Toisin sanoen, me olemme syntyneet Logoksesta ja täydymme nousta kaikkien näiden Pyhän Hengen enkelien yläpuolelle; voittaa ne kaikki. Ne palvelevat sillä tavalla meitä, että asettuvat kaikkea ihmiskunnan ponnistusta vastaan, muodostavat meille sen aineen; antavat käytettäväksemme ne voimat, joita meidän tulee voittaa, joiden yläpuolelle nousta. – Tämähän antaa nyt aivan toisen kuvan pahasta.

Puhuin edellisessä esitelmässäni pahasta; mutta nyt kun puhumme okkultisesti, sanomme, että paha ei ole siis sattuma. Paha on olemassa itse Absoluutissa. Mutta mitä on paha? – Se on kärsimystä ja toiselta puolen pahaa tahtoa. Kärsimys ei ole mitään pahaa: se on koulua, missä hyvä kasvaa esille. Paha tahto on ainoa todellinen paha. Jos joku tahtoo luonnostaan tulla oikein pahaksi, häijyksi, julmaksi – tahtoo vain pahaa, silloin se taas merkitsee, että hän antautui aineen harhan valtaan ja hänet voitetaan. Hän ei kestä taistelua noita enkeli-voimia vastaan, jotka eivät ole pahoja kuin näennäisesti. He ovat hyviä, jotka antautuvat meidän opettajiksemme, kasvattajiksemme, holhoojiksemme, auttajiksemme – ja sentähden kurittavat meitä ja asettavat esteitä meidän tiellemme, niinkuin äidin ja isän täytyy kurittaa pientä lasta, kun sillä ei ole vielä mitään muuta ymmärrystä, vaan kun sen täytyy kivun ja kärsimyksen avulla oppia, että sitä ja sitä ei saa tehdä. Se lapsi, joka on polttanut itsensä, pelkää tulta. – Minä muistan omasta lapsuudestani, että vaikka olin kuullut sanottavan, että tuli polttaa, niin kuitenkin kerran ajattelin: koetan onko se totta.

Pistin sormeni tuleen ja huomasin, että tosiaankin se polttaa. Kas! ajattelin, noin sanoi äiti ja totta se on. – Ja nyt me olemme kaikki lasten asemassa noihin enkeleihin verraten. He eri tavalla opettavat meille, mikä on elämän tahto, minkälaisia ovat elämän lait, ja se tapahtuu tässä kärsimysten koulussa. Ja jos me käymme pois siitä, meille käy huonosti. – Voimme ajatella esimerkiksi: pahantahtoinen ja häijy ihminen on semmoinen, joka nauttii kärsimyksistä – ei omistaan, mutta toisten. Sen me jo ymmärrämme. Hän on häijy olento, kun hän saa iloita siitä, että hän saa repiä jäsenet eläimiltä, ja kun vanhempana leikkaa veitsellä toista, että verta vuotaa. Ja himomurhaaja juuri murhatessaan tuntee elävänsä ja olevansa jumala, hallitsevansa olemassaoloa. Ja semmoista opetettiinkin ihmisraukoille inkvisitioneissa keskiajalla täällä Euroopassa. Kaikki ne, jotka panivat toimeen noita kidutuksia, jos ne ensin olivat kuin kylmiä, he vähitellen saattoivat kasvaa nauttimaan, iloitsemaan ja riemuitsemaan siitä, kun esimerkiksi väännettiin jäseniä tai kaadettiin sulaa lyijyä suuhun tai lävistettiin joku tulisella piikillä. Siten opetti uskonto nauttimaan toisten kärsimyksistä. Buddhan uskonnossa ei tehty näin; se on pyhä uskonto. Mutta toisissa on tietysti ollut semmoisia ilmiöitä. Sillä tavalla on meidän päivinämme himomurhaajia, jotka eivät saa rauhaa, ennenkuin he ovat murhanneet. Sitten kun semmoista murhaajaa kuulustellaan, että mikä ihme se hänet pani semmoista tekemään – kun hän tuntuu muuten aivan rauhalliselta – hän sanoo: ”minun päälleni tuli vastustamaton voima, enkä saanut rauhaa, ennen kuin olin tehnyt toiselle väkivaltaa, kuristanut ja leikannut hänet kappaleiksi.“ Hän on ihminen, joka on ottanut ensimmäisen askeleen mustan magian tiellä. Jos se on jälleensyntymismuisti; joku semmoinen kynnyksenvartija, hänessä syntynyt astraaliruumis tulee hänen päällensä, kun hän on tehnyt ennen tuommoisia tekoja toisten

käskystä, silloin ymmärrämme, että hän ei ole sisimmässään paha, vaan vapautuu joskus tuosta. Vaan jos se on mennyt hänessä semmoiseksi, että hän vain haaveilee ja nauttii, että saa piinata ja tuottaa toisille kärsimystä, silloin hän edustaa häijyyttä ja pahuutta ja silloin hänellä ei ole, ei voi olla armaa. Hän ei voi antaa anteeksi itselleen, hän menee edelleen ja pitkälle häijyyden tiellä, hän menee kohti kuolemaa. Silloin nuo enkeliolennot pitävät huolta siitä, että hän ei kestä elämän Pyhän Hengen edessä: se pitää huolta siitä, että me menemme eteenpäin, ylöspäin, – ei alaspäin pahuuteen ja itsekkyyteen. Nämä kaikki enkeliolennot uhrautuvat edustaessaan juuri kaikkia luovia voimia, kaikkia taikavoimia, siis kaikkia moraalisia voimia, moraalisia ja epämoraalisia, ja itse uhrautussa sillä tavalla kasvattavat meitä. Mehän emme kasvaisi, jos meillä ei olisi vastuksia voitettavana. Jos esimerkiksi meidän äitimme aina hellisi meitä, eikä uskaltaisi laskea meitä lattialle kävelemään, ajatellen, että se kaatuu ja loukkaa itsensä ja liian hentomielisenä vaan kantaa meitä, niin hän saa kantaa meitä hautaan saakka. Hän on pelännyt liikaa. Mutta kun me kaadumme, saamme kuhmuja ja kärsimme, lopulta me opimme kävelemään. Semmoisen palveluksen tekevät meille enkelit. He ovat kuin isä ja äiti näkymättömissä, mutta he eivät ole sentimentaalisia, eivät kannata meitä käsillään. He ovat viisaita rakkaudessaan; he opettavat meitä kävelemään henkisesti, asettaen kaikenlaisia esteitä meidän tiellemme. Sentähden ei ole pahaa itsessään, kuin vain paha tahto. Mutta se ei voi pitää puoliaan suuressa maailmankaikkeudessa, jossa rakkaus vallitsee. Rakkauteen ei olisi mahdollisuutta, ellei olisi mahdollisuutta pahaan. Mutta paha ei voi pitää puoliansa; se voi pitää puoliansa miljoonia, miljoonia vuosia tällä Tellus-planeetalla, mutta ei lopullisesti, vaan lopuksi sen täytyy lannistua rakkauden alle. Pahaa ei ole olemassa todellisuudes-

sa. Paha on harhaa, ohimenevää; se on ajallista, ei ikuista. Ainoastaan pahan mahdollisuus on ikuisuudessa olemassa, sillä muuten ei olisi ilmennyttä hyvää, jos ei olisi pahan mahdollisuutta.

Kaavio

I Logos – Isä-Äiti
II Poika – Kosmillinen Kristus
III Pyhä Henki

I Logos – Isä-Äiti *
II Poika – Kosmillinen Kristus
III Pyhä Henki

- 1 Serafim
 - 2 Kherubim
 - 3 Thronoi
 - 4 Kyriotetes
 - 5 Dynameis
 - 6 Eksousiai
 - 7 Arkhai
 - 8 Arkangeloi
 - 9 Angeloi
-

pikakirj. Reino Kuosma

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Ihmisen synty*, 1950.